

[Knud Kristensen.]

imødekomme baade Ønsket om, at de forskellige Erhverv bliver repræsenteret, og Ønsket om, at Raadets Størrelse bliver noget begrænset.

Det, at vi erkender, at en saadan Bemyndigelseslov fortsat er nødvendig, er imidlertid ikke ensbetydende med, at vi billiger alle de administrative Beslutninger, der er truffet i Henhold til denne Lov, med andre Ord, at vi anerkender Ministerens Administration af Loven i alle Forhold. Baade her i Salen og andetsteds har vi haft Lejlighed til at give Udtryk for, at det gør vi ikke. Jeg skal ikke komme dybt ind paa disse Forhold, jeg skal blot eksempelvis nævne nogle enkelte. Vi har givet til Kende, at vi ikke var særlig begejstrede over den Maade, hvorpaa Ministeren har administreret Tilførselen af Brændsel her til Landet. Vi mener, at det, at man i den nuværende Situation har ladet dansk Tonnage forsyne fremmede Lande med Brændsel i Stedet for vort eget, er meget uheldigt, det har afstedkommet mange af de Vanskeligheder, Landet er stedt i, og som skyldes den store Brændselsmangel, vi i nogle Maaneder har lidt under.

Endvidere skal jeg nævne Administrationen vedrørende Benzin. Det er uheldigt, hvis man administrerer en Ordning saaledes, at man er nogenlunde sikker paa, at de trufne Bestemmelser hverken kan overholdes eller vil blive overholdt — jeg tænker her paa den Bestemmelse, Ministeren har truffet om, at Benzinkort ikke maa overdrages til andre. Fra alle Sider, baade Erhvervene og alle, der har Indsigt i disse Forhold og Erfaring med Hensyn til Administration, vil man erkende, at naar Benzinrationeringen og Korttildelingen ikke har fremkaldt større Ulemper, end Tilfældet har været — de kan være store nok —, er det netop paa Grund af, at Benzinkortene i ikke ringe Omfang er overdraget fra den ene til den anden. Det er en Urimelighed at opretholde et saadant Forbud, naar man er nogenlunde sikker paa, at det ikke kan overholdes, og at en streng Overholdelse af det ikke kan virke tilfredsstillende.

I Forbindelse med Benzinspørgsmaalet og Motorkørselen vil jeg gerne pege paa — det er et Spørgsmaal, der vel ikke henhører under Handelsministeren, men under Regeringen som Helhed —, at det er ganske utilfredsstillende at gennemføre en Beskatning, hvorefter der skal svares Skat for et helt Aar, uanset om man har nogen Sikkerhed eller blot Sandsynlighed for at faa Lov til at køre i hele den Tid, for hvilken Skatten

er betalt. Det forekommer mig, at det offentlige knapt nok kan være bekendt at tage en Skat af Folk, der giver dem Tilladelse til at køre i et bestemt Tidsrum, naar der dog kan indtræffe Forhold, som medfører, at denne Ret ikke bliver effektiv. Jeg tror, det vil være i alles Interesse at tage et rimeligere Hensyn til de motor-kørende, end Ministeriet synes at have til Hensigt.

Endelig vil jeg ogsaa gerne, for at det ikke skal være Handelsministeren og ham alene, der bliver kritiseret, nævne, at vi er heller ikke tilfredse med den Maade, hvorpaa Landbrugsministeren har administreret Kornloven, navnlig paa et væsentligt Punkt, nemlig med Hensyn til Erstatningskorn. De, der avler Brødkorn, er vel ikke pligtige til at aflevere det, men det er forbudt at opfodre Brødkorn, og derfor har de jo kun den Udvej at sælge det til den af det offentlige fastsatte Pris; det er en Urimelighed, at dette Spørgsmaal ikke er blevet ordnet paa en mere tilfredsstillende Maade og paa et tidligere Tidspunkt, saaledes at de paa-gældende kan faa ombyttet Brødkorn med Foderkorn, uden at de skal give Betaling derfor. Jeg har tidligere sagt det, men jeg vil gerne gentage det: Jeg tror, at dette Forhold vil hævne sig paa Samfundet i de kommende Aar, hvis Krigen fortsættes, derved, at Brødkornsarealerne vil blive mindre, end de vilde være blevet, hvis man havde overholdt det, som var Forudsætningen ved Lovens Gennemførelse, nemlig, at de, der dyrkede Brødkorn, ikke skulde være ringere stillede, end hvis de besaaede deres Jord med Foderkorn.

Med Hensyn til hele den økonomiske Situation, som vi staar i, har jeg lagt Mærke til, at Ministrene gentagne Gange har udtalt, at saadan som vore Udsigter er, maatte hele Befolkningen indskrænke sig, kunde den ikke opretholde det hidtidige Forbrug, fordi vi simpelt hen ikke havde Raad til det. Jeg er enig i, at saadan er vistnok Situationen, og saadan vil den blive i den nærmest kommende Tid, men derfor synes jeg ogsaa, det er urimeligt, at Regeringen paa visse Omraader tolererer en Tilstand og selv direkte eller indirekte støtter en saadan Udvikling, at store Dele af Befolkningen kan sikres mod enhver Indskrænkning i deres Livsvaner. Jeg tror, at en Betingelse for, at vi skal komme vel igennem de vanskelige Tider, vi staar i, er, at der er Plan og System i hele den erhvervsmæssige, økonomiske Situation, saadan at Befolkningen forstaar, at nu er det Meningen, og nu er det nødvendigt, at vi nedsætter vort